

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1282-5/2015
Érkezett:	2015 JÚL 15.
Példány:	4
Melléklet:	db

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG
 részére

BUDAPEST
 Donáti u. 35-45.
 1015

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Ügyfelem, **Lövei Zsolt**

alatti lakos képviselőjében, a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.607/2013/4. számú ítélete ellen, valamint a Kúria Mfv.III.10.302/2014/4. számú ítélete ellen előterjesztett alkotmányjogi panasz alapján a Tisztelt Alkotmánybíróság előtt **IV/1282-4/2015.** ügyszámon folyamatban lévő eljárásban az alábbi

n y i l a t k o z a t o t

terjesztem a Tisztelt Alkotmánybíróság elé:

A Tisztelt Alkotmánybíróság 2015. június 3. napján kelt felhívásának eleget téve az alkotmányjogi panaszomban foglaltakat az alábbiakkal egészítem ki:

A Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.607/2013/4. számú ítéletének indokolásában rögzítésre került, hogy „a kordedvezményre jogosító munkakörök meghatározását nem lehet kiterjesztően értelmezni.”

„A felperes a perben gyakorlatilag arra hivatkozott, hogy köztudomású tény, hogy erősen ólommal terhelt munkakörben kellett dolgoznia a perrel érintett időszakban... ezen előadását azonban semmivel nem támasztotta alá, másrészt a perben jelentőséggel nem is bír, hiszen a Kormányrendelet hivatkozott mellékletében az általa sem vitatott munkakörök feltüntetésre nem kerültek.” „... a felperesi hivatkozás, ami egyébként köztudomású ténynek nem is tekinthető, annak bizonyítottsága esetén sem eredményezhette volna a felperes keresetének megfelelő döntés meghozatalát, miután a perben nem kártérítési igényt kellett a bíróságnak elbírálnia.”

„A kordedvezményre jogosító munkaköröket a jogszabályban lévő jegyzék alapján kell megállapítani. A jegyzéktől eltérő szűkebb megjelölésű, vagy tartalmában azonos munkakör is minősülhet kordedvezményre jogosítóként annak bizonyítottsága esetén (BH.2013.315).”

A Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság hivatkozott ítéletének indokolása szerint „a kialakult gyakorlat szerint olyan esetben, amikor az azonosság kérdése felmerül, nem elegendő az, hogy a tevékenység összefüggésben legyen valamelyik kordedvezményre jogosító munkakörök jegyzékében feltüntetett munkakörrel, vagy magával a munkavégzés helyével, hanem szükséges a tartalmában azonos tevékenység fennállása (Kúria Mfv.III.11.066/2011/4. számú ítélet).”

A Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletében foglalta alapján a felperes esetében nem nyert igazolást a jogszabályoknak megfelelő módon a veszélyes, emberi szervezetre gyakorolt fokozott terheléssel kapcsolatban álló munkakör betöltése, így a bíróság a felperes keresetének elutasításáról rendelkezett.

Az Alaptörvény Szabadság és Felelősség című fejezete XVII. cikkének (3) bekezdése értelmében: „Minden munkavállalónak joga van az egészségét, biztonságát és méltóságát tiszteletben tartó munkafeltételekhez”.

Az Alaptörvény Szabadság és Felelősség című fejezete XIX. cikke értelmében: „(1) Magyarország arra törekszik, hogy minden állampolgárának szociális biztonságot nyújtson. Anyaság, betegség, rokkantság,

fogyatékoság, özvegyiség, árvaság és önhibáján kívül bekövetkezett munkanélküliség esetén minden magyar állampolgár törvényben meghatározott támogatásra jogosult.

(2) Magyarország a szociális biztonságot az (1) bekezdés szerinti és más rászorulóknak esetében a szociális intézmények és intézkedések rendszerével valósítja meg.

(3) Törvény a szociális intézkedések jellegét és mértékét a szociális intézkedést igénybe vevő személynek a közösség számára hasznos tevékenységéhez igazodóan is megállapíthatja.

(4) Magyarország az időskori megélhetés biztosítását a társadalmi szolidaritáson alapuló egységes állami nyugdíjrendszer fenntartásával és önkéntesen létrehozott társadalmi intézmények működésének lehetővé tételével segíti elő. Törvény az állami nyugdíjra való jogosultság feltételeit a nők fokozott védelmének követelményére tekintettel is megállapíthatja”.

A szociális biztonsághoz való jog tartalma az, hogy tényállástól függően Magyarország állampolgárai különböző módon és különböző mértékben meghatározott megélhetéshez szükséges ellátáshoz jussanak. A szociális biztonsághoz való jog a szociális ellátások összessége által nyújtandó olyan megélhetési minimum állami biztosítását tartalmazza, amely elengedhetetlen az emberi méltóság megvalósulásához. A megélhetési minimum állam általi biztosítása azt jelenti, hogy az állam köteles arra, hogy a társadalombiztosítási és szociális intézmények zárt rendszerével gondoskodjék a jogosultnak valamilyen formában és szükséges mértékben történő ellátásáról. A megélhetési minimumot biztosító szociális ellátások rendszerének kialakításakor alapvető alkotmányi követelmény az emberi élet és méltóság védelme, ennek megfelelően az állam köteles az emberi lét alapvető feltételeiről gondoskodni.

Az 1997. évi LXXXI. törvény 2012. január 1. napját megelőzően hatályos szabályai értelmében:

8. § (1) Aki a szervezet fokozott igénybevételével járó, továbbá az egészségre különösen ártalmas munkát végez, kordedvezményben részesül.

(2) Az igénylőre irányadó öregségi nyugdíjkorhatárhoz képest kétévi kordedvezményben részesül.

Az 1997. évi LXXXI. törvény 2012. január 1. napját megelőző hatályos szabályai értelmében:

18/A. § (1) Az öregségi nyugdíjkorhatár betöltését megelőzően előrehozott öregségi nyugdíjra jogosult az a 60. életévét betöltött, 1950-ben született férfi és az az 59. életévét betöltött, 1952-ben vagy 1953-ban született nő, aki

a) legalább 40 év szolgálati időt szerzett, és

b) azon a napon, amelytől kezdődően az előrehozott öregségi nyugdíjat megállapítják, a Tbj. 5. § (1) bekezdés a)-b) és e)-g) pontja szerinti biztosítással járó jogviszonyban nem áll.

18/A. § (2) Csökkentett összegű előrehozott öregségi nyugdíjra jogosult az a 60. életévét betöltött, 1950-ben született férfi és az az 59. életévét betöltött, 1952-ben vagy 1953-ban született nő, aki

a) legalább 37 év szolgálati időt szerzett, és

b) azon a napon, amelytől kezdődően a csökkentett összegű előrehozott öregségi nyugdíjat megállapítják, a Tbj. 5. § (1) bekezdés a)-b) és e)-g) pontja szerinti biztosítással járó jogviszonyban nem áll.

Ahogy a 2015. május 4. napján kelt alkotmányjogi panaszban is előadtam, álláspontom szerint az 1997. évi LXXXI. törvény 8. § (1) bekezdésének, valamint az 1997. évi LXXXI. törvény 18/A § (1) és (2) bekezdésének rendeltetése, hogy megfelelő egzisztenciális védelmet, szociális biztonságot, illetve jóvátételt biztosítson azon munkavállalók számára, akik a szervezet fokozott igénybevételével járó, az egészségre különösen ártalmas munkát végeznek és a jogalkotó ezért teremt lehetőséget számukra a nyugdíjellátások kapcsán kordedvezmény igénybevételére.

Álláspontom szerint a kordedvezményre való jogosultság megállapítása szempontjából nem a munkakör megnevezésének, hanem a ténylegesen ellátott munkakörnek van jelentősége, hiszen a jogalkotó szándéka, hogy meghatározott, az egészséget károsító, veszélyeztető, illetve az egészség fokozott igénybevételével járó munkát végző személyek számára kompenzálja az adott munka végzésével járó ártalmakkal kapcsolatos sérelmeket.

Kérelmemben rögzítésre került, hogy álláspontom szerint köztudomású tény, hogy a Pannonpast Műanyagipari Vállalatnál, illetve általánosságban a hazai műanyagiparban 1970-es és 1980-as években a felperessel azonos, illetve hasonló fizikai munkát végző munkavállalók - a munkavégzés ágazati, technológiai sajátosságából eredően - folyamatosan az emberi szervezet fokozott igénybevételével járó körülmények között dolgoztak, döntően a jelentős ólomterhelésnek köszönhetően. A felperessel azonos, illetve hasonló munkát végző munkavállalók éppen az ólomterhelés okozta ártalmak miatt szintén köztudomásúan rendszeres, kötelező egészségügyi vizsgálatoknak (különösen vérvizsgálatnak) voltak alávetve. A felperes tájékoztatása szerint a fenti körülmények miatt a Pannonplast Műanyagipari Vállalattal szemben számos - munkavállalók, illetve volt munkavállalók által indított - kártérítési per volt folyamatban, és a társaságot a hivatkozott egészségi ártalmakkal kapcsolatos megbetegedések miatt többször is elmarasztalták.

Ügyfelem, a másodfokon eljáró közigazgatási szerv által sem vitatott módon nyilvánvalóan egészséget súlyosan károsító munkafeltételek között dolgozott, azonban a Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság hivatkozott ítéletében foglaltak alapján, miután a felperes munkakörei nem szerepelnek a karkedvezményre jogosító munkakörök (munkahelyek) jegyzékében és azok tartalmukban nem is azonosak az ott írt munkakörökkel, az azokban végzett munka időtartama karkedvezményre jogosító időként nem ismerhető el.

Álláspontom szerint a fenti jogértelmezés Ügyfelemet egyértelműen megfosztja az alaptörvényben biztosított szociális biztonságához való jogától, Ügyfelem ugyanis nyilvánvalóan egészséget súlyosan károsító munkafeltételek között dolgozott, mely által Alaptörvényben foglalt jogai sérültek, és ezen jogsérelem ellensúlyozása érdekében neki álláspontom szerint akkor is jár a karkedvezmény, ha egyébként munkaköre a jegyzékben nem szerepel. Álláspontom szerint a jogosultság feltételeinek meglétét a hatóságok a tényállás teljes körű feltárásával egyedileg kötelesek vizsgálni, ugyanis valamennyi, a szervezet fokozott igénybevételével járó, illetve az egészségre különösen ártalmas munkakörrel életszerűtlen elvárás egy taxatív felsorolást adni.

A fentiekre tekintettel a korábbi nyilatkozataimban előadottakat változatlanul fenntartva

k é r e m

a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak a Kúria Mfv.III.10.302/2014/4. számú ítéletével helyben hagyott 1.M.607/2013/4. számú ítéletét - a közigazgatási eljárás során meghozott határozatokra, valamint a Kúria Mfv. III.10.302/2014/4. számú ítéletére is kiterjedően- az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján megsemmisíteni és az ügyben eljáró hatóságot új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára utasítani szíveskedjen.

Tájékoztatom a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy Ügyfelem személyes adatai nyilvánosságra hozatalához hozzájárul.

Debrecen, 2015. július 9.

Tisztelettel:

